

Zesde Hoofdstuk.

De oorlog komt dichterbij.

Het was October geworden.

Vrouw Moerman was zeer ongerust. De kranten meldden, dat de Duitschers Antwerpen belegerden.

Vader had er nog niets over geschreven. Zeker wilde hij zijn geliefden niet angstig maken.

De menschen zeiden, dat men buiten de stad het kanon kon hooren. 't Gebulder kwam van Antwerpen.

Jan Moerman en zijn vriendjes, Michiel en Frans, gingen luisteren.

Ja, 't was waar. Boem, boem! klonk het dof in de verte.

„Dat moeten wel groote kanonnen zijn,” zei Michiel.

Jan en Frans spraken niet veel. Zij dachten aan hun vader.

Michiel was nog bedroefd om zijn broer. Thuis zag hij zijn moeder dikwijls schreien. Zijn vader sprak niet veel.

O, wat was 't alles anders gegaan, dan ze gedacht had-

den, toen zij dien Juliavond plannetjes maakten om Yperen te bezoeken!

De knapen stonden eenigen tijd naar het geschut te luisteren.

Boem . . . boem . . . Geregeld klonken de zware slagen. Toen Jan thuis kwam, lag er een brief van vader.

Moeder zat met Marietje op haar schoot en schreide. Jan schrok . . . Zou er slecht nieuws zijn?

„Je vader is nu in den oorlog,” zei moeder. „O, zullen we hem ooit terug zien?”

De jongen las vlug den brief.

Lieve Vrouw, Moeder, Louise en
kinderen,

Nu is de oorlog dichtter gekomen. De Duitschers belegeren Antwerpen. Met hun vreeselijke kanonnen beschieten ze de zuidelijke forten. De grond davert.

Bij ons fort is nog geen gevaar. Maar het kan gauw komen.

Ik ben soldaat en moet en zal mijn plicht doen.

O, ik denk zoo veel aan u allen! Maar 'k mag 't niet verzwijgen, dat ik weldra in den strijd kan zijn.

Ik schrijf je dit niet, om je angstig te maken. Laten we allen goeden moed houden! We staan onder Gods bescherming. Wat Hij doet, is welgedaan.

Ik heb veel moed . . . houdt gij u ook kloek. Moest ik niet meer terugkomen, dan zullen we elkander in den Hemel weerzien.

Als ik val, Jan, dan zal jij voor moeder een goede zoon blijven, dat weet ik. Dan zal er voor je allen gezorgd worden, tot Jan groot is.

Laten we hopen! De meeste soldaten overleven toch den oorlog.

O, wat heb ik je allen lief, innig lief!

Dag beste vrouw, dag mijn goede moeder en Louise, dag Jan, dag Marietje . . . dag lieve, lieve kinderen . . . Moeder geef ze voor mij een kruisje . . . God beware je allen . . .

Uw liefhebbende
Vader.”

Jan schreide ook.

Maar dan dacht hij aan wat vader gezegd had bij 't heengaan.

„Moeder,” sprak hij, „'t is toch waar wat vader schrijft, dat de meeste soldaten terugkomen.”

„O, ik ben zoo ongerust!”

„Misschien zullen de Duitschers verjaagd worden. Er zijn nu zooveel Engelschen gekomen.”

Ja, de jongen wilde troosten. Maar wat kon hij eigenlijk zeggen? De goede vader was in gevaar, hij kon sneuvelen zooals August Donkers en anderen uit de stad, van wie het doodsbericht was gekomen. Jan moest den brief bij grootmoeder gaan voorlezen. Wat was de oude vrouw ook bedroefd!

't Waren treurige dagen, die nu volgden.

Boem, boem! klonk maar altijd het kanon.

In de kranten stond er, dat de Duitschers de Antwerpse forten niet konden nemen. Als 't maar waar was!

Plots vertelden de menschen, dat er al Deutsche soldaten in West-Vlaanderen gezien waren. En onverwacht kwamen er ook te Rousselare. 't Was een patrouille ulanen, lange ruiters op mooie paarden. Ze bleven op de markt staan en deden geen kwaad. Veel menschen gingen er naar kijken.

Jan Moerman mocht niet van moeder, Michiel wilde niet, maar Frans wist er alles van te vertellen.

De ulanen vertrokken weer gauw.

Vrouw Moerman keek alle dagen naar een brief uit. Waarom schreef vader niet? . . . . O, wat werd ze ongerust!

Van alles werd er in de stad verteld; sommigen beweerden bij hoog en laag, dat de Duitschers bij Antwerpen verloren, anderen zeiden, dat ze al fortgenomen hadden. Men zou Belgische soldaten te Brugge gezien hebben, de Engelschen verdedigden Antwerpen. Maar niemand wist er 't rechte van.

Lang bleef die onzekerheid niet duren. Op een morgen vernam men, dat Antwerpen werkelijk gevallen was en de Belgen naar de kust trokken, achterna gezet door de Duitschers.

Vrouw Moerman had rust noch duur. Antwerpen gevallen. Waar was haar man? Waarom liet hij niets van zich hooren? Zeker was hij dood. Maar dan kwam weer de hoop . . . . O, wat een leven! De post ging bijna niet meer.

Nieuws van den oorlog genoeg. De Duitschers te Gent, te Brugge . . . . En weldra zag men hun troepen ook te Rousselare.

De stad krioelde van soldaten. Overal moest men er in huis nemen. Stroo op den vloer, en klaar was 't logement.

De officieren speelden baas. Ze vroegen voedsel voor de soldaten, hooi en haver voor de paarden. Ze eischten wagens, paarden, fietsen. Maar kwaad werd er jegens de burgers nog niet gedaan.

Weer hoorde men de kanonnen, maar nu veel duidelijker. Er werd gevochten bij Dixmuiden en bij Yperen, dus niet ver weg . . .

Eensklaps moesten bijna alle soldaten vertrekken, hun makkers bij Dixmuiden gaan helpen. Slechts twee honderd bleven er te Rousselare.

En luider donderden de kanonnen. De Duitschers wilden

naar Duinkerken en Calais. Maar aan de Yzer, een kleine rivier tusschen Nieuwpoort en Dixmuiden, werden ze tegengehouden.

En door wie? Door de Belgen, die snel van Antwerpen naar daar afgetrokken waren!

Neen, 't Belgisch leger was niet vernietigd. 't Streed dapper voor een klein hoekje van 't land, waar de Duitschers nog niet meester waren!

Vrouw Moerman had veel hoop, toen ze dit hoorde. Misschien was haar man er ook wel bij. O, wanneer zou ze nieuws krijgen?

Vrouw Dewale wist al evenmin waar haar echtgenoot zich bevond. En veel vrouwen waren in dat geval.

Hopen dus maar!

EEN VLAAMSCH GEZIN

IN

OORLOGSTIJD

DOOR A. HANS

ALKMAAR. GEBR. KLUITMAN